

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **Ing. J. G.**
zastoupen JUDr. Vilémem Šilarem, advokátem
se sídlem v Praze 2, Bělehradská 679/94

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem v Brně, Masarykova 427/31

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2023, č. j. 11127/23/5100-00460 – 012952,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z nemovitých věcí na rok 2022 vydanému Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj tak, že původně vyměřenou daň z nemovitých věcí na rok 2022 změnil na částku 79 510 Kč.

II. Žalobní důvody

2. Žalobce uvedl, že žaloba směřuje proti všem výrokům rozhodnutí žalovaného, neboť se domnívá, že uvedeným rozhodnutím byl k tíži žalobce porušen zákon.
3. K dosavadnímu průběhu uvedl, že Finanční úřad pro Královéhradecký kraj vydal dne 17. 6. 2022 platební výměr na daň z nemovitých věcí na rok 2022 ve výši 65 548 Kč. Jednalo se o pozemky parc. č. XA, XB, XC, XD, XE v k. ú., které byly v minulosti od daně z nemovitých věcí osvobozeny. Argumenty pro osvobození od daně správce daně neuznal a konstatoval, že nespĺňují podmínky osvobození dle § 4 odst. 1 písm. j), l) a o) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí (dále jen „zákon č. 338/1992 Sb.“), resp. pouze v rozsahu přístupových cest. Proti platebnímu výměru podal žalobce dne 18. 7. 2022 odvolání. Dne 7. 2. 2023 vydal žalovaný Seznámení se zjištěnými skutečnostmi odvolacího orgánu a výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení. Na tuto výzvu reagoval žalobce vyjádřením ze dne 16. 2. 2023. V reakci na to vydal žalovaný dne 1. 3. 2023 Seznámení se zjištěnými skutečnostmi odvolacího orgánu a výzvu k vyjádření v rámci odvolacího řízení. Dne 27. 3. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
4. Žalobce označil za jádro sporu právní výklad, spočívající v tom, zda lze nemovité věci, konkrétně pozemky žalobce, podřadit pod veřejně přístupný prostor a osvobodit je od daně z nemovitých věcí dle § 4 odst. 1 písm. l) zákona č. 338/1992 Sb.
5. Žalobce uvedl, že do roku 2021 byly pozemky od daně osvobozeny. Poté došlo k vyměření daně na částku 65 548 Kč. Dle vyjádření žalovaného v rozhodnutí str. 22 došlo k odlišným (zprísňujícím) podmínkám. Poloha pozemků je v Krkonošském národním parku (dále také „KRNAP“), téměř na hřebenech hor. Z toho dle žalobce pramení celková specifika v posuzovaném případě. Listiny vydané žalovaným obsahují zdůvodnění, proč nedošlo k jejich osvobození, resp. proč došlo k osvobození jen z části. Odvolání a vyjádření žalobce obsahují zdůvodnění, proč mají být pozemky žalobce osvobozeny v celé výměře.
6. Žalobce je názoru, že v daném případě nelze věc hodnotit šablonou praktikovanou a ustálenou v 99 % případů dopadající na pozemky v nížinách, městech apod. Jedná se o pozemky v Krkonošském národním parku s ideální polohou a sklonem pro lyžaře, skialpinisty, sánkaře, ale i běžné turisty a to v části, která je jimi celoročně využívána. Za poslední rok navštívilo Krkonoše přibližně 13 milionů návštěvníků. Zákon o ochraně přírody a návštěvní řád Krkonošského národního parku umožňuje pohyb turistů mimo značené trasy a v případě žalobcových pozemků je tento způsob hojně využíván. Žalovaný osvobodil od daně části pozemků (viz napadené rozhodnutí), na kterých je značena cesta resp. cesta podél tyčí apod. Pozemky jsou však v praxi využívány v celém rozsahu jako veřejný prostor a žalovaný jako vlastník pozemků je ve výkonu svých vlastnických práv omezen.
7. Žalobce konstatoval, že shora uvedené pozemky jsou specifické, nacházejí se v parku, přičemž sám park se člení do více zón, je třeba zohlednit i územní plán obce apod., pozemky (neplodná půda) nelze nyní ani v budoucnu v zásadě nijak využívat s ohledem na fakt, kde a v jakých podmínkách se nacházejí, a proto také byly celé roky osvobozeny od daně. Nyní je správce daně zatížil daní ve výši 65 548 Kč, přičemž žalobce se domnívá, že výklad správce daně je přinejmenším sporný a nesprávný a vzhledem k tomu, že právní předpisy v posuzované věci nejsou jednoznačné, vždy se přiklonil k možnosti,

kteřá vedla k vyměření daně, nikoliv k osvobození od daně. Závěr z platebního výměru správce daně, spočívající ve vyměření daně za shora uvedené pozemky, tak vede dle žalobce zjevně ke zcela nepřiměřené tvrdosti, kdy na jedné straně je vysoká vyměřená daň versus nulově limitní využitelnost/použitelnost pozemků. Tento nepoměr uvedený do praxe zřejmě nebyl úmyslem zákonodárce, na nějž správce daně v platebním výměru mimo jiné odkazuje.

8. Jedná se zejména o následující tvrzení:

- Dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. l) zákona č. 338/1992 Sb. jsou od daně z pozemků osvobozeny pozemky veřejně přístupných parků, prostor a sportovišť, a to za podmínky, že nejsou užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány. Správce daně osvobození neuznal. Daňový poplatník tvrdí, že se jedná o veřejně přístupný prostor, a to z více důvodů:
- Pozemky jsou součástí honitby „Prameny Labe“ v souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., a rozhodnutím vydaným Správou KRNAP pod. č. j. 8406b/02 a jedná se tak o veřejně přístupný prostor, vyčleněný široké veřejnosti pro provádění práva myslivosti.
- Návštěvní řád KRNAP umožňuje, vedle dalších aktivit, mimo jiné pěší turistiku, lyžování, skialpinismus. Dle návštěvního řádu lze např. skialpinismus provozovat s výjimkou klidových zón na všech turistických cestách i mimo ně, kromě lesních pozemků a pozemků vlastníků, kteří si vstup cizích osob nepřejí (oplocené nebo jinak označené pozemky). Tento, poslední roky velmi oblíbený sport, je hojně praktikován právě na pozemcích daňového poplatníka (ideální sklon, jistota sněhu po celou zimní sezónu, atd.). Pozemky rovněž využívají běžkaři, kteří tudy vycházejí či sjíždějí při cestě mezi Krkonošskou magistrálou, nacházející se pod uvedenými pozemky, a hřebenovou cestou nad těmito pozemky. Správce daně uvádí ve svém sdělení, že posouzení nároku na osvobození vychází vždy z posouzení konkrétní situace. Pokud jde o pozemky žalobce, asi těžko si lze představit ideálnější „veřejně přístupné prostory“ z hlediska užívání pozemků veřejností (turisty), než jsou pozemky žalobce v horách, v nadmořské výšce 1 270 m, a to zejména v zimním období, či jejich užívání myslivci na podzim, apod. Jedná se o prostory (veřejná prostranství) přístupné každému bez omezení, resp. při dodržování pravidel Návštěvního řádu KRNAP ve smyslu vágní definice § 34 zákona č. 128/2000., o obcích.

9. Žalobce rovněž v žalobě připomněl svůj názor vyslovený v reakci na výzvu žalovaného:

10. Žalobce poukázal na zcela nepřiměřenou tvrdost daně z nemovitosti, když do roku 2021 byly všechny pozemky od daně osvobozeny. Toto osvobození bylo dle jeho názoru zcela na místě, protože pozemky se nacházejí v nadmořské výšce 1 250 m n. m., v národním parku a jsou, i historicky nevyužitelné, zejména pro zemědělství. A aniž by se změnila bonita půdy, její využití, či cokoli jiného, byla pouze administrativní cestou, z roku na rok, výměra daně zvýšena z 0 Kč na 65 548 Kč, což je natolik nepřiměřené navýšení, že nejde ani procentuálně vyjádřit. Žalobce tak měl za to, že by správce daně měl tuto konkrétní a nestandardní situaci posoudit individuálně a i ve všech souvislostech (nadmořská výška, arktický ráz počasí, nevyužitelnost, nezastavitelnost pozemků, v územním plánu obce v zóně přírodní, všem bez omezení veřejně přístupná část parku atd.), k těmto skutečnostem a za těchto zcela neobvyklých okolností přihlédnout a pozemky pod veřejně přístupný prostor podřadit, neboť právním výkladem lze k takovému závěru nepochybně dojít a tuto nepřiměřenou tvrdost při výpočtu daně

zohlednit, neboť § 4, odst. 1, písm. l) zákona č. 338/1992 Sb. a daňové předpisy obecně v rámci posuzovaného případu uvádějí pouze stručně, že „*Od daně z pozemků jsou osvobozeny pozemky veřejně přístupných prostor*“ a vše ostatní je již otázka výkladu. Jen proto, že se soudy či jiné orgány zabývaly v minulosti výkladem veřejně přístupných prostor v nížinaté krajině, v obcích apod., neznamená, že by kritéria veřejně přístupných prostor nemohly splňovat i dotčené pozemky v horách. Navíc argumentace žalovaného, že park je jeden ze základních typů veřejných prostranství, a národní park již nikoliv, je v kontextu s povinností placení daně dle názoru žalobce nepřesvědčivá.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný uvedl, že při posouzení věci vycházel z právního základu shrnutého pod body 16 až 29 žalobou napadeného rozhodnutí. Ke shora uvedeným námitkám pak uvedl následující vyjádření.
12. Žalobce v žalobě zopakoval svou argumentaci konstatovanou již v podaném odvolání, na kterou žalovaný reagoval v napadeném rozhodnutí, kdy této reakci předcházel detailní rozbor možného uplatnění osvobození u jednotlivých pozemků dle jednotlivých relevantních písmen § 4 odst. 1 zákona č. 338/1992 Sb.
13. K podstatě sporu, tedy k tomu, zda lze nemovité věci (pozemky) podřadit pod veřejně přístupný prostor a osvobodit je od daně z nemovitých věcí dle § 4 odst. 1 písm. l) zákona č. 338/1992 Sb., se žalovaný vyjádřil v odst. 32, kde tento pojem rozsáhle definoval. Žalovaný mj. s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 308/2020-55 ze dne 20. 5. 2022 uvedl, že veřejná přístupnost pozemku by měla být u daného pozemku primárně základním účelem tohoto pozemku, měla by být primárně předpokládána a měla by vlastníka pozemku nějakým způsobem omezovat ve výkonu jeho vlastnických práv. Jako příklad části veřejného prostoru, jenž podléhá osvobození, pak uvedl např. turistické cesty vedoucí přes soukromé pozemky.
14. Žalovaný se poté, jak dále uvedl, rovněž věnoval definici pojmu veřejně přístupný park a především rozdílu mezi pozemky v národních parcích a pozemky veřejně přístupných parků, kdy uvedl, že pozemky v národních parcích se předně svým účelem odlišují od pozemků upravených veřejných parků s udržovanou zelení, kdy pohyb osob v národních parcích je omezen, někdy zakázán, zatímco u pozemků veřejně přístupných parků, je jeho veřejná přístupnost naopak primárně předpokládána. Pozemky v KRNP tak nemohou být posouzeny jako pozemky s charakteristikou veřejně přístupného parku, prostor a sportoviště ve smyslu § 4 odst. 1 písm. l) zákona č. 338/1992 Sb., neboť pak by osvobození pozemků jednoznačně definovaných v § 4 odst. 1 písm. j) zákona č. 338/1992 Sb. bylo nadbytečné. K otázce (možného) osvobození pozemků právě dle § 4 odst. 1 písm. j) zákona č. 338/1992 Sb. se žalovaný vyjádřil v odst. 40 až 42 napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že toto osvobození lze označit jako "ekologické", vztahující se na pozemky, které se nacházejí na zvláště chráněných územích dle zákona č. 114/1992 Sb. Osvobození dle tohoto ustanovení se tak vztahuje na pozemek v národním parku nebo chráněné krajinné oblasti jen v případě, že by byl zařazen do I. zóny chráněné krajinné oblasti nebo u národního parku do zóny přírodní. Na pozemky zařazené v ostatních zónách se osvobození nevztahuje. Prostřednictvím aplikace Georeport Agentury ochrany přírody a krajiny (AOPK) pak bylo zjištěno, že výše uvedenou definici naplňuje toliko jeden pozemek žalobce, a to pozemek p. č. XA, v nepatrné výměře 4,24 m² (z celkové výměry 24 475 m²).

15. K námitce žalobce týkající se nepřiměřené tvrdosti a dřívějšího osvobození pozemků od daně z nemovitých věcí žalovaný uvedl, že se jedná o námitku, kterou žalobce již několikrát uplatnil v odvolacím řízení, přičemž žalovaný se k ní vyjádřil v odst. 44 a 45 napadeného rozhodnutí. Žalovaný znovu uvedl, že v tomto daňovém řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy platnými podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň z nemovitých věcí stanovena, tedy k 1. 1. 2022. Jestliže pak byly pozemky v dřívějším zdaňovacím období osvobozeny, bylo tomu tak z důvodu jiného znění příslušných právních předpisů. Na tuto skutečnost poukazuje žalovaný v odst. 45 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že od 1. 1. 2020 nabyl účinnosti zákon č. 364/2019 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 338/1992 Sb., kdy vzhledem k jeho znění, a především znění jeho přechodných ustanovení, není možné osvobodit pozemky dle § 4 odst. 1 písm. k) dle „starého“ znění zákona č. 338/1992 Sb., tedy dle znění účinného do 31. 12. 2019.
16. Žalovaný tak shrnul, že od roku 2022 jsou ve znění § 4 odst. 1 písm. k) bodu 3. zákona č. 338/1992 Sb., podle kterého bylo žalobci v minulosti správcem daně přiznáno osvobození od daně z nemovitých věcí, odlišné (zprísňující) podmínky a žalobce se mylí, pokud je přesvědčen, že když předmětné pozemky byly osvobozeny dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona č. 338/1992 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2019, bude osvobození automaticky aplikováno i od 1. 1. 2022. To, že v průběhu času dojde na základě vůle zákonodárce k novelizaci daňového předpisu, resp. ke zprísňení podmínek pro osvobození nemovité věci od daně z nemovitých věcí, přičemž na základě tohoto zprísňení je žalobci vyměřena daňová povinnost, nepředstavuje nezákonný zásah do jeho práv. Správce daně jakožto orgán moci výkonné je totiž v souladu se zásadou zákonnosti obsaženou v § 5 odst. 1 daňového řádu povinen postupovat v souladu se zákony a jinými právními předpisy a předmětnou daň správně zjistit a stanovit, neboť to je cílem správy daně dle § 1 odst. 2 daňového řádu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
18. Z průběhu daňového řízení je zřejmé, že Finanční úřad pro Královéhradecký kraj vydal dne 17. 6. 2022 platební výměr na daň z nemovitých věcí - pozemků na rok 2022 ve výši 65 548 Kč. Tomu předcházelo sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 31. 5. 2022. Jednalo se o pozemky parc. č. XA, XB, XC, XD, XE v k. ú., které byly v minulosti od daně z nemovitých věcí osvobozeny. Argumenty pro osvobození od daně správce daně neuznal a konstatoval, že nesplňují podmínky osvobození dle § 4 odst. 1 písm. j), písm. l) a písm. o) zákona č. 338/1992 Sb., resp. pouze v rozsahu přístupových cest. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání.
19. Žalobce se žalobou domáhá aplikace ust. § 4 odst. 1 písm. l) zákona č. 338/1992 Sb., neboť je přesvědčen, že jeho shora uvedené pozemky podmínky tohoto ustanovení splňují. Dle předmětného ustanovení jsou „od daně z pozemků osvobozeny pozemky veřejně přístupných parků, prostor a sportovišť“ a to za podmínky, že nejsou užívány k podnikání, pronajímání nebo propachtovány. Pojem „veřejně prostranství“ definuje zákon č.

128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o obcích“) v ust. § 34, dle něhož *„veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru“*.

20. Ve shodě s názorem žalovaného krajský soud konstatuje, že osvobození od daně z nemovitých věcí ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. l) zákona č. 338/1992 Sb. lze chápat výhradně u pozemků na základě celospolečenského zájmu za účelem umožnit veřejnosti přístup na určité místo za účelem neomezeného užívání a to neomezenému počtu uživatelů. Na základě uvedeného je zřejmé, že mohou být jako veřejně přístupné prostory od daně osvobozeny pozemky nebo jejich části, na nichž se nacházejí veřejně užívané soukromé cesty, přístupové cesty k obytným objektům, turistické cesty vedoucí přes soukromé pozemky apod., přičemž veřejná přístupnost pozemku by měla být primárně předpokládána a měla by vlastníka pozemku nějakým způsobem omezovat ve výkonu jeho vlastnických práv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 308/2020-55, ze dne 20. 5. 2022). Z uvedeného tak lze nepochybně dovodit, že nelze posoudit jako veřejně přístupný prostor vše, co není oploceno či ohraničeno nebo označeno informací, že se jedná o soukromý prostor nebo pozemek.
21. Lze připustit, jak ostatně uvádí i žalobce, že horské pozemky nelze hodnotit šablonou praktikovanou u případů dopadajících na pozemky v nížinách i městech. Je zřejmé, že horské pozemky, které se mnohdy nacházejí v Krkonošském národním parku, mohou být v zimním období využívány skialpinisty, sánkaři a celoročně běžnými turisty. Tento typ nahodilého užívání však nelze podřadit pod definici veřejného prostranství představujícího náměstí, ulice, tržnice apod. Taková prostranství totiž slouží neomezenému počtu uživatelů a neomezenému užívání a předpokládá a zaručuje i případně velkou frekvenci užívání. Pod takové hodnocení však nelze zahrnout pozemky žalobce. Ty slouží pouze nahodilému užití lyžařů, sánkařů apod. a z ničeho nelze dovodit, že by vlastníka pozemku nějakým způsobem takové užití omezovalo ve výkonu jeho vlastnických práv.
22. Krajský soud dále odkazuje na bod 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný provedl výklad pojmů „park“ a „národní park“ s důrazem na zásadní odlišnosti těchto dvou institutů. S tímto výkladem se krajský soud plně ztotožňuje: *„V případě „parku“ lze obecně říci, že park je jedním ze základních typů veřejných prostranství, když je považován za důležitý prvek městské infrastruktury, dle definice § 34 zákona o obcích jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. V systému sídelní zeleně plní parky nezastupitelnou úlohu a vytváří tak protiváhu zastavěnému prostředí i veřejným prostranstvím se zpevněnými povrchy; ... Naproti tomu národní parky obecně, jsou kategorií zvláště chráněných území dle § 14 zákona č. 114/1992 Sb., a jejich primárním účelem je zachování nebo postupná obnova přirozených ekosystémů včetně zajištění nerušeného průběhu přírodních dějů v jejich přirozené dynamice. Zvláštní územní ochrana přírody a krajiny je zde nadřazená ostatním činnostem. Pozemky v národních parcích se předně svým účelem odlišují od pozemků upravených veřejných parků s udržovanou zelení, pohyb osob v národních parcích je omezen, někdy zakázán. Naopak u pozemků veřejně přístupných parků je jeho veřejná přístupnost primárně předpokládána.“*

23. Na základě uvedeného tedy nelze přisvědčit ani námitce žalobce, dle níž měl správce daně aplikovat na shora vzpomínané pozemky ust. § 4 odst. 1 písm. l) zákona č. 338/1992 Sb., z důvodu, že se jedná o pozemky tvořící součást honitby „Prameny Labe“. Toto tematicky úzké zařazení nemůže v žádném případě u předmětných pozemků způsobit jejich začlenění mezi pozemky veřejně přístupné tak, jak jsou shora definovány. Stejně tak lze pohlížet i na žalobcem vzpomínané užívání pozemků k pěší turistice, lyžování, či skialpinismu. Ani v těchto případech předmětné pozemky nespĺňují požadavek veřejně přístupných prostor tak, jak je shora vymezen.
24. Dále žalobce poukázal na dle jeho názoru zcela nepřiměřenou tvrdost novelizovaného zákona č. 338/1992 Sb. Tento zákon v původním znění, tedy do 31. 12. 2019, plně osvobozoval pozemky ostatních ploch, které nelze žádným způsobem využívat – viz ust. § 4 odst. 1 písm. k) této dřívější právní úpravy. Takové osvobození považoval žalobce za důvodné, neboť předmětné pozemky se nacházejí v nadmořské výšce 1 250 m n. m., v národním parku, a nejsou využitelné pro zemědělství. Osvobození těchto pozemků bylo novelou zákona č. 364/2019 Sb. zrušeno, aniž by došlo ke změně bonity půdy. Žalobce tak měl za to, že správce daně měl tuto nestandardní situaci posoudit individuálně a ve všech souvislostech a k těmto skutečnostem přihlídnout a pozemky pod veřejně přístupný prostor podřadit a ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. l) osvobodit.
25. Ani této žalobní námitce nemohl krajský soud přisvědčit, navzdory tomu, že lze zásadně vyjádřený nesouhlas žalobce s předmětnou právní úpravou a jejím výkladem provedeným správcem daně, chápat. Je zřejmé, že do 31. 12. 2019 se na žalobce vztahovala právní úprava zákona č. 338/1992 Sb., dle níž pozemky ostatních ploch, které nelze žádným způsobem využívat, byly od daně z nemovitých věcí ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. k) zákona č. 338/1992 Sb. osvobozeny. Ke dni 1. 1. 2020 však novelou zákona č. 364/2019 Sb. bylo takto vymezené osvobození od daně zcela vypuštěno a nahrazeno zněním umožňujícím osvobození pozemků v rozsahu, v jakém se na nich nachází ochranné pásmo vodního zdroje I. stupně, krajinný prvek, příkop, mokřad, močál, bažina, skalní útvar nebo strž. Touto novelou zákona ztratil žalobce možnost využít osvobození od daně z nemovitých věcí a to u všech pozemků shora uvedených a jemu náležejících, neboť tyto pozemky nelze pod vyjmenované kategorie zařadit. Přitom je nutno, s odkazem na shora uvedené, zdůraznit, že uvedená změna právní úpravy však správci daně nedává žádný prostor k jakékoliv úvaze, která by mohla vyústit v závěr, že pozemky žalobce jsou od daně z nemovitých věcí osvobozeny dle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 338/1992 Sb.
26. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné, a proto mu nezbylo, než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. února 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu